

BORISZ PASZTERNAK

A Kreml az 1918-as év végének viharában

*Mint romba dőlt végállomás,
mit a vágány a hónap átadott,
mint kit éjjel szél dühe ráz,
s nemezcsizmában a pusztán vánszorog,*

*mint aki búsan esdekel
az orkánhoz, míg vége közelít:
a lelkeket ne fújja el,
midőn a homály mindent beborít,*

*mint csuklyájának bojtjait
fogó futár, kit víg hóförgeteg
mandzsettájánál megszorít,
s kezét bilincsbe-verve rázza meg . . .*

*Ám néha! – néha, mint hajó,
mely kurtított pórázon vesztegel,
de szétszakítja csudamód,
s jövője fele bögve rohan el,*

*utolsó éjjel, mint fura,
teljes tajték, a Kreml rengeteg
tél vitorláját hordva, ma
széjjelszakítja a gyűlöletet.*

*Hatalmas, múltba-falazott
látnoki jelenés gyanánt
rémisztőn, gáttalan robog
a tizenkilencedik évbe át.*

*Betör hozzád estefelé
az ablakon minden zengő reze.
Nyilván fél – megvillan az év –
nem látja, nem ismerkedik vele.*

*Az idén bástyáknak-itélt
maradék néhány nap, s hóförgeteg
tombol, és támolyogva lép –
látszik: hasát vígan nem tömte meg.*

*Látom már: a komisz idők
tengerén túl, hogy széttört magamat
az új év, mely még el se jött,
bizón megint nevelni kezdi majd.*

Fordította Eörsi István

ILJA EHRENBURG

Imádság Oroszországért

*Uram, irgalmazz, add kegyelmed!
Ne hagyd el őt, ha az óra üt!
Mindent átélvén és megismervén
Ő is megtér majd a viszályból,
Hozzád, Te háromszor elárult,
Miként az eltévedt bárány tért
Illatos rétről
Hazai rétre!
Ha eltévelygett, míg titokzatos útján járt,
Bocsásd meg, uram!
Hogy ragyoghasson újra az arany nap,
A fehér templom és a kék kupola,
Áhitat – Oroszhon!*

Fordította Bazsó Márton

(A forradalom bibora. Szovjet-orosz költők antológiája. Kozmosz. A Világirodalom Gyöngyszemei. 356 oldal, kötve 28 Ft.)